

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVIII. ZATURDAG den 27sten MAART, 1830. N. 12

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Boodschap van den Bevrÿder President aan het Constituerend Congres van de Republiek van Columbia in 1830.

MEDEBURGERS!

Het zy my veroorloofd U geluk te wenschen met de vereeniging van het Congres, dat, in naam der natie, de verhevene pligten van wetgever volbrengen gaat.

Moeyelyk en groot is de taak om een volk te constitueren, dat door regeringloosheid en burger oorlog de onderdrukking te boven gekomen is, zonder vooraf bereid te zyn om de heilzame hervorming te erlangen naar dewelke het haakte. Doch de lessen der geschiedenis, de voorbeelden der oude en nieuwe wereld en de ondervinding van eene twintig jarige omwenteling, moeten U als zoo vele lichten verstrekken die in het midden van de duisternis de toekomst geplaatst zyn, en ik vly my dat uwe wysheid U verheffen zal tot die hoogte van dewelke gy krachtdadiglyk de driften van eenigen en de onkunde der menigte beheerschen kunt, raadplegende, zoo veel het noodig is, de heldere rede van kundige mannen, welker achtbare stemmen de heilzame hulpmiddelen zyn om de vraag der hooge staatkunde optelossen. Voor het overige vindt gy ook belangvolle raadgevingen welke U aangeboden worden door den aard zelve van ons land, hetwelk de hooge gewesten der Andes en de verzengde banken der Oronoko bevat. Onderzoek het in alle deszelfs uitgestrektheid en gy zult in hetzelve, van de onfeilbare leermeesteresse der menschen, dat gene leeren hetwelk het Congres tot heil der Columbianen voorschryven moet. Veel zal U onze geschiedenis en veel onze behoeften leeren, echter zullen de klaagstemmen welke de ontbreking van rust en veilige vryheid voortbrengt, overtuigbaarder voor U zyn. Gelukkig zal het Congres zyn zoo hetzelve aan Columbia het genot dier hoogste weldaden schenke; het zal daarvoor de zuiverste zegeningen verdienen.

Het Congres byeen geroepen zynde tot de vorming van het fundamenteel wetboek, waar volgens de Republiek geregeld worde, en tot de benoeming der beambten die dezelve bestieren moeten, zoo is het de pligt van het gouvernement U die kennis medetedeelen welke de respective ministerien van den tegenwoordigen toestand van den Staat hebben, op dat gy denzelve op eene met den aard der zaken gelykvormige wyze vestigen kunt. Het betaamt de President van den raad van State en der ministerien om U met zyne werkzaamheden gedurende de laatste achttien maanden bekend te maken; zoo dezelven aan de verwachtingen welke wy ons beloofen moeten niet beantwoord hebben, zoo hebben zy ten minste de zwarigheden te boven gekomen welke de onrustige gebeurtenissen van eenen buitenlandschen oorlog en der inlandsche ontroeringen de administratie in den weg gelegd hebben: die onheilen zyn, dank de Goddelyke Voorzienigheid, door het gevolg der goedertierendheid en van den vrede, bedaard.

Verleent uwe souvereine aandacht aan den oorsprong en voortgang dier verwarringen.

De ontroeringen die ongelukkiglyk in 1826 voorgevallen zyn hebben my genoodzaakt van Peru te komen, ofschoon ik besloten had om de hooge constitutionele overheid, tot dewelke ik gedurende myne afwezigheid verkozen was, niet aantenemen. Met dringende redenen geroepen zynde om de eendragt te herstellen en den burger oorlog voortekomen, kon ik myne diensten het vaderland niet ontzeggen van hetwelk ik op nieuw die eer en ondubbelzinnigste bewyzen van vertrouwen ontvangen had.

De nationale vertegenwoordiging begon de oorzaken dier tweedragt te onderzoeken welke de gemoederen verontrusteden en overtuigd geworden zynde waarin dezelve bestond en dat het noodig was om krachtige middelen in het werk te stellen, zoo onderwierp zy aan de noodzakelykheid om de vereeniging der groote conventie vooraf te bepalen. Dat ligchaam werd toen, in het midden der gistingen van partyen, geinstalleerd, en het is daardoor dat hetzelve ontbonden werd, zonder dat de leden die het uitmaakte in staat waren om met elkander overeentestemmen omtrent de hervormingen die men overweegde. De Republiek zich door eene volkomene ontbinding bedreigd ziende vond zich op nieuw genoodzaakt om zich zelve in eene crisis van dien aard staande te houden, en ware het niet dat het nationaal gevoelen zich zoo onmiddelyk onledig gehouden had om deszelfs eigen behoud in overweging te nemen, dan had de Republiek door de handen harer eigene burgers verbryzeld geworden. Zy wilde my met haar vertrouwen vereeren, dat vertrouwen moest ik als de heiligste wet eerbiedigen. Toen het vaderland ging bezwyken, kon ik toen wankelen?

De wetten die door het gedruisch der wapenen en verdeeldheden der volken overtreden werden, hadden geene genoegzame krachten. Reeds had het wetgevend ligchaam, de noodzakelykheid inziende, verordend dat de vergadering die de constitutie hervormen kon, byeen komen zoude, en reeds had eindelyk de conventie met éénheid van stemmen verklaard dat de hervorming hoogstnoodzakelyk was. Eene zoo heilige verklaring, gevoegd by vorigen, gaf een plegtig besluit tegen het staatsverdrag van Columbia. Zoo wel in het gevoelen als in der daad hield de Constitutie van het jaar elf op van te bestaan.

Verschrikkelyk was de toestand des vaderlands en nog verschrikkelyker de myne, want dit stelde my bloot aan veroordeelingen en achterdocht. De krenking van eenen goeden naam, verworven door eene lange reeks van diensten, waarin dergelyke opofferingen noodzakelyk en menigvuldig waren, deed my echter geenszins besluitloos blyven.

Het organieke besluit door my op den 27sten Augustus 1828 uitgegeven, moest een ieder van mynen vurigsten wensch overtuigen om my te ontdoen van den ondragelyken last eener onbepaalde magt, en dat de Republiek zich weder door middel harer vertegenwoordigers constitueren zoude; doch naauwelyks begon ik met de uitoefening der ambtsverrigtingen als opperhoofd, toen de strydende elementen zich met de hevigheid der driften en de wreedheid der euveldaden ontwikkelden. Men deed een aanslag tegen myn leven; de burgeroorlog werd ontstoken en men moedigde door dat voorbeeld en door andere maatregelen het gouvernement van Peru aan, om onze zuidelyke departementen, met oogmerk van overwinning en onregtmatigheid, aantevallen. Ik bepaal my niet, medeburgers, tot enkele vermoedens: daadzaken en documenten, die echt zyn, staven zulks. De oorlog werd onvermydelyk. Het leger van den generaal Lamar is op eene voor onze wapenen allerschitterendste en roemrykste wyze te Tarqui verslagen, en des zelfs overblyfselen werden door de edelmoedigheid der overwinnaars gered. In weerwil echter der Columbiansche grootmoedigheid deed de generaal Lamar de oorlog op nieuw uitbreken, door de overtreding der traktaten en het beginnen van vyandelykheden. In dien tusschen tyd beantwoorde ik daaraan door hem nogmaals tot den vrede uittenoodigen, doch hy belasterde en hoonde ons met beleedigingen. Het departement van Guayaquil is het slagtoffer zyner buitensporige eischen.

Beroofd van eene militaire navale magt, afgesneden door de overstroomingen van den winter en andere hinderpalen, moesten wy eene gunstige kans afwachten om die plaats te herwinnen. In dien tusschen tyd werd, volgens de uitdrukking van het opperhoofd van Peru, ons gedrag door eene nationale wysheid gebillykt en onze vyanden van den generaal Lamar bevrydt.

Toen het politieke voorkomen van die Republiek die verandering onderging, werden wy in de gelegenheid gesteld om den weg tot onderhandeling met dezelve in te slaan, en wy namen door een overeenkomst bezit van Guayaquil. Eindelyk werd op den 22sten September het vredes traktaat gesloten, en dit stelde een einde aan eenen oorlog, waarin Columbia hare regten en waardigheid gehandhaafd heeft.

Ik wensch myzelve, het Congres en de natie geluk met den voldoenden uitslag van de zaken in het zuiden, zoo wel door de aflooping van den oorlog als door de ondubbelzinnigste blyken van goedwillendheid welke wy van het Peruaansche gouvernement ontvangen hebben, daar het op eene edele wyze de bekentenis gedaan heeft, dat men ons door bedorvene oogmerken tot den oorlog geprovoceert had. Geen gouvernement heeft aan een ander immer zoo veel voldoening gegeven als dat van Peru aan het onze, voor welke grootmoedigheid het aanspraak heeft op onze volmaakste genegenheid.

Medeburgers!—Zoo de vrede met die gematigheid gesloten werd, welke men steeds tusschen zusters natien verwachten moet, die nimmer de wapenen tegen elkander dienden omtegorden welke aan het behoud der wederzydsche vryheid toegewyd zyn, zoo hebben wy ook ten aanzien van die ongelukkige volken van het zuiden, die zich in den burger oorlog hebben laten medeslepen, of die door de vyanden verleid geworden zyn, de zachtmoedigheid in het oog gehouden. Met voldoening kan ik U zeggen, dat geen enkel droppel bloed de regtvaardigheid der wetten bevlekt heeft, ten einde de huishoudelyke verdeeldheden te doen ophouden; en ofschoon een dapper generaal en zyne navolgers op het veld des doods gevallen zyn, zoo ontvingen zy hunne straf uit de handen van het Opperwezen, terwyl wy hen die genade zouden verleend hebben, die dezulken, die hen overleefd hebben, ons voor danken moeten. Allen genieten de vryheid in weerwil van hunne overtredingen.

Veel heeft het vaderland door alle die bewegingen geleden, waaraan wy steeds met droefheid denken moeten, en zoo iets ons leed lenigen kan, dan moet het de troost zyn die wy hebben, dat deszelver oorsprong in geene deelen aan ons ten laste kan gelegd worden, als mede de edelmoedigheid die wy omtrent onze vyanden, wanneer zy van onze magt afhingen, aan den dag gelegd hebben. Zekerlyk grieft ons de opoffering van eenige misdadigers op het altaar der regtigheid, en ofschoon de vadermoorders geene toegevelykheid verdienen, zoo hebben echter vele hunner, en zelfs de allersnoodsten, dezelve uit myne handen ontvangen.

Dat die tooneelen van verschrikkelykheden welke ik tot myn ongeluk voor U heb moeten afmalen, ons tot voorbeelden verstrekken; dat zy ons voor de toekomst dienen als die gevoelige slagen welke de voorzienigheid somtyds aan ons in den loop des levens ter verbetering toebrengt. Het betaamt het Congres om zoete vruchten van dezen boom der bitterheid te plukken, of om zich ten minste van zyne vergiftige schaden te ontrekken.

Zoo de eervolle taak door my niet volvoerd ware door U byeen te roepen ten einde de regten des volks voortedragen, op dat gy, in nakoming van de wenschen uwer constituenten, onze wetten vormen of verbeteren kunt, zoo zoude hier de plaats kunnen zyn om U de vruchten van twintig jaren aan de diensten des vaderlands gewyd, voorteleggen. Doch ik moet noch wil U niet aantoonen hetgeen alle burgers het regt hebben om van U te vorderen. Allen kunnen en zyn gehouden om hunne gevoelens, hunne vrees en wenschen te onderwerpen aan dezelven welke wy geconstitueerd hebben, om de maatschappy, krank door gebreken en zwakheid, te heelen. Ik alleen ben van de uitoefening van dien burger ambt beroofd, om dat gy byeen gekomen zynde; en uwe attributien aangetoond hebbende, het voor my geenszins meer geoorloofd is om op eenige wyze in uwe beraadslagingen te influenceeren. Vooral daar het nodeloos zyn zoude, om aan de uitgekozenen des volks dat geene te herhalen hetwelk Columbia met bloedige letters aantoont. Myn eenigste pligt is my zonder eenige bepalingen aan het wetboek en de overheid, welke gy ons geven zult, te onderwerpen, en het is myn eenigst doel dat de wil der natie door hare afgevaardigden verklaard, geëerbiedigd en vervuld worde.

Met dat oogmerk heb ik al het noodige verordend op dat het geheele volk deszelfs gevoelens met de meeste vryheid en zekerheid openbaren zoude, zonder eenige andere bepalingen dan die welke de orde en gematigheid dienden voorteschryven. Aldus heeft men ook daaraan volbragt en gy vindt in de petitien, welke het volk aan uwe overweging onderworpen heeft, de opregte uitboezeming van de wenschen des volks. Alle de provincien wachten op uwe besluiten; in alle plaatsen hebben geregeldheid en eerbied, aan de overheid der Regering en het Constituerend Congres, in de byeenkomsten welke tot dat einde plaats hadden, geheerscht. Alleen moeten wy de buitensporigheid van de vergadering van Caracas betreuren, waarover tevens uwe voorzigtigheid en wysheid oordeelen moeten.

Ik vrees met eenig grond dat men myne opregtheid in twyfel trekken zal by het onderhouden van Uwe leden over den magistraat welke aan het hoofd der Republiek moet geplaatst worden. Doch het Congres moet zich overtuigd houden dat het strydig is met deszelfs eer om zelfs zyne gedachte op my voor die benoeming te vestigen en strydig met de myne zulks aantenemen. Zoudt gy inderdaad die edele waardigheid weder op hem doen terugkeeren die U dezelve terug gegeven heeft? Zoudt gy, zonder uwen goeden naam te krenken, het wagen, my uwe stemmen te geven? Zoude het niet zyn alsof ik my zelve benoemde? Dat eene zoo onedele daad verre van U en van my blyve!

Daar gy genoodzaakt zyt om de regering der Republiek te constitueren, zoo vindt gy, zoo wel in als buiten uw midden, verlichte burgers die het Voorzitterschap van den staat met roem en nuttigheid vervullen kunnen. Alle, alle myne medeburgers genieten het onschatbaar geluk van voor het oog der achterdocht schuldeloos te schynen; ik alleen ben bevlekt met het doel van dwingelandy.

Bevrydt my, dit bid ik U, van de schande die my te wachten staat, zoo ik in eene bestemming blyf waar-

den die nummer van het verwyt van eerzucht bevryd kan blyven. Gelooft my; een nieuw magistraat is voor de Republiek reeds onvermydelyk. Het volk wil weten of ik eens ophouden zal het te gebieden. De Amerikaansche staten beschouwen my met eene zekere onrust, die te eenigen tyd aan Columbia nadeelen veroorzaken kan, gelyk die van den oorlog van Peru. Zelfs in Europa ontbreekt het niet aan personen die beducht zyn dat ik met myn gedrag de schoone zaak der vryheid afbreuk doen zal. Ach! hoe vele zamenzweringen en oorlogen hebben wy niet ondergaan, eeniglyk om tegen myn gezag en tegen myn persoon te werken. Het volk heeft veel door deze slagen geleden, en het zoude van vele opofferingen bevryd gebleven zyn, zoo de wetgevers van Columbia my niet van het begin af aan gedwongen hadden om eenen last te torschen die my meer dan den oorlog met alle deszelfs rampen geteisterd heeft.

Bewyst, medeburgers, dat gy waardig zyt om een vry volk te vertegenwoordigen en werpt het denkbeeld verre van U af dat ik noodzakelyk voor de Republiek ben.— Zoo één man noodig ware om eenen Staat te behouden, dan verdient dien staat niet te bestaan en zal ook eindelyk ophouden te bestaan.

De magistraat dien gy kiezen zult zal ongetwyfeld de Iris van huisselyke eendragt, een broederband, en een troost voor de verzwakte partyen zyn. De Columbianen zullen zich rondom dien gelukkigen sterveling scharen, hy zal hen in de armen der vriendschap drukken, van hen één burger familie vormen. Ik zal met den opregtsten eerbied dien wettigen magistraat gehoorzamen; ik zal dien engel des vredes volgen, hem met myn zwaard en met alle myne krachten staande houden.— Alles zal nadruk, eerbied en onderwerping aan uwen uitgekozene toebrengen. Ik bezweer het U wetgevers; ik beloof het U in naam van het volk en het leger van Columbia, dat de Republiek gelukkig zyn zal, zoo gy, by het aannemen van myne aftreding, een door de natie beminde burger tot President benoemdet. De natie zal bezwyken zoo gy hardnekkiglyk blyft volharden dat ik haar gebieden zal. Verhoort myne beden, redt de Republiek, redt mynen roem die ook Columbia's roem is.

Beschikt over het Voorzitterschap hetwelk ik eerbiediglyk in uwe handen nederleg. Van heden af aan ben ik niets meer dan eenen gewapenden burger om het vaderland te verdedigen en de Regering te gehoorzamen. Myne publieke functien zyn voor altoos geeindigd. Ik doe U plegtig en heiliglyk overgaaf van de opperste magt welke de nationale stemmen aan my opgedragen hebben.

Gy behoort aan alle de provincien; gy zyt hunne beruchtste burgers; gy hebt in alle publieke betrekkingen gediend; gy zyt met de plaatselyke en algemeene belangen bekend en het ontbreekt U dus aan niets om deze bezwykende Republiek in alle de takken harer administratie, te herstellen.

Veroorlooft my dat myne laatste daad zy de aanbeveling om de heilige religie welke wy belyden te beschermen. Zy is de ryke bron der Hemelsche zegeningen. Het nationaal finantie wezen roept uwe aandacht in, en in het byzonder de revenuen van den staat. De publieke schuld, die de kanker van Columbia is, vordert van U hare heiligste regten. Het leger, dat oneindig veel aanspraak heeft op de nationale dankbaarheid, heeft eene geheele organisatie vereischt. Het ontbreekt het justitie wezen aan wetten die in staat zyn om de regten en onschuld van vrye mannen te handhaven. Alles moet nog gevormd worden en het betaamt U om by het daarstellen der algemeene basis van onze staats organisatie, ook den grondslag tot voorspoed te leggen.

Medeburgers!—Ik bloos by de bekentenis dat de onafhankelykheid het eenigst heil is hetwelk wy ten koste van zoo veel anderen verworven hebben. Dan, zy baant ons den weg om het verlorene weder onder uw Souvereine toezigt met al den luister van roem en vryheid te herwinnen.

Bogota den 20sten January 1830.

(geteekend) SIMON BOLIVAR.

Antwoord van het Constituerend Congres op de boodschap door den Bevryder President aan hetzelve by de instelling gerigt.

MYN HEER!

Sedert dat jammerlyke gebeurtenissen het blykbaar gemaakt hebben dat de grondwet volgens dewelke Columbia bestierd werd niet genoegzaam was om het gouvernement te doen eerbiedigen en de eensgezindheid onder de burgers te onderhouden, geloofde men dat derzelver hervorming noodzakelyk was. Nog meer, daar de politieke opvoeding der volken niet zonder smertelyke beproevingen te verkrygen is, zoo was die welke te Ocaña ondernomen werd een der noodlottigste. Zy heeft byna vruchten des doods voortgebragt, en Columbia zoude zonder twyfel uit de naamlyst der natien afgeschraapt geworden zyn, zoo de volken niet gezamenlyk het bezwykend vaderland aangemoedigd hadden, door U eene krachtdadige magt toetevertrouwen om de middelen ter afwering van het kwaad in het werk te stellen en de nationale vertegenwoordiging, wanneer gy zulks noodig achtte, by een te roepen.

Voor dat dezelve byeen vergaderde, hadt gy en Columbia hevige slagen te lyden, doch het behaagde de Goddelyke Voorzienigheid om beiden uit de gevaren te redden welke dezelven bedreigden. Uw gewigtig leven op eene wonderlyke en gelukkige wyze gered en de dreigende huisselyke verdeeldheden gedempt zynde, terwyl de deugd en moed van het leger met vernieuwden luister schitterden, en daar ook eindelyk eenen roemvollen vrede met eene zuster natie, die zich ongelukkiglyk vyandig tegen ons verklaard had, gesloten werd, zoo hoopten de beminnaars van Columbia, dat het Congres van 1830, vereenigd onder de schaduw der lauweren, geplukt in de velden alwaar de onafhankelykheid verworven en de nationale waardigheid gewaarborgd werden, het geluk hebben zoude om op de publieke welvaart het zegel te leggen, door aan het land instellingen te geven, door de ondervinding voorgeschreven, voor de behoeften geschikt en door de wil des volks ondersteund. Zoo de roekelooze onderneming van eenen dapperen generaal voor een oogenblik de horizon onzer verwachting verduisterd heeft, zoo bewees het oogenblikkelyk daarna dat de volken naar orde en rust haakten; zoo zy wederspannig schryven, is het om dat sommigen wenschen om hen als werktuigen hunner oogmerken en driften te bezigen.

Het Congres reeds ingesteld zynde en op de hulp van den Bevryder der halve wereld vertrouwende om zyne taak te ondersteunen, zoo gaat het met dezelve een aanvang nemen. Het gevoelt de smart om in deszelfs eerste verrigting met U te betreuren dat de Junta eener beroemde stad zich verwyderd heeft van het geen de wettige bedoeling harer zamenkomst voorschryft. Het Congres koestert echter het vertrouwen dat wanneer de overdenking in de diepte van het geweten daalt alle de burgers vinden zullen dat het algemeene welzyn het vordert dat zy de voorschriften van de nationale souvereiniteit met bedaardheid van driften afwachten en gehoorzamen, vooral daar die voorschriften zich grondvesten moeten op de belangen en den wil der meerderheid, met in het oog houden van het geluk des Columbiaanschen volks.

Het Congres zal, getrouw aan de fondamentele wet van Columbia, niet afwyken van het geen in dezelve ten aanzien van het verdrag van vereeniging en van den vorm der regering voorgeschreven staat. Het betaamt het hoofd der uitvoerende magt om het eerste te doen eerbiedigen en het is de pligt des Congres om het andere te bepalen. By het grondvesten van het ryk van instellingen, zal de nationale vertegenwoordiging de daadzaken in onze geschiedenis raadplegen, de behoeften der Republiek onderzoeken en trachten door de mogelykste maatregelen dat geene te voldoen hetwelk zoo wel de algemeene als plaatselyke belangen vorderen; zy zal zich van die aller droevige doch heilzame lessen der ondervinding bedienen. De wettige overheid van den eenen mensch boven den ander op vaste voeten bepalende, zal het Congres tevens in acht nemen om zoo veel mogelyk den invloed van het toeval te verminderen en alle pogingen in het werk stellen zoo vele behoedmiddelen die eenigzins denkelyk zyn aan de natie tegen het dispotismus en tegen de regeringloosheid te geven, opdat zy, die zoo veel gearbeid hebben om een vaderland te vormen hetzelve niet te vergeefs zoeken mogen.

De geschiedenis van alle landen leert ons dat zoo lang er geene vrye doch tevens krachtige instellingen gevestigd worden, de publieke rust noodzakelyk van personen afhangt. Het verslindend monster der regeringloosheid zal zich, Myn Heer, in Columbia vestigen, zoo gy haar in dit oogenblik verzaakt. Gy hebt heiliglyk beloofd de opperste magt te blyven uitoefenen tot wanneer het Congres de grondwet van den staat afkondigt en zyne magistraten benoemdt; en zoo aan de eene zyde, Myn Heer, het geen gy aan Columbia en aan U zelve verschuldigd zyt, er magtige hinderpalen tegengesteld worde om de afstandhdoening van het Voorzitterschap der Republiek, welke gy gedaan hebt, te bewerkstelligen, zoo vindt zich het Congres aan de andere zyde in de volkomene onmogelykheid om dezelve aan te nemen, want die belofte is in de wet van deszelfs vorming opgesloten en het is deszelfs pligt zulks heiliglyk te eerbiedigen.— Wat uwen goeden naam betreft, kan dezelve door de lasteringen uwer vyanden geene afbreuk ondergaan: het bestaan van deze verandering is de roemrykste wederlegging derzelven. Blyf dus Myn Heer, Columbia redden van de verschrikkelykheden der regeringloosheid en laat haar de bevestiging harer wetten ten erfdeel na, en uw naam, die reeds onsterfelyk is, zal in de bladen der geschiedenis schitterender en zuiverder glinsteren in dezelve gegraveerd worden dat gy alles verzaakt en alles opgeofferd hebt voor het heil van ons vaderland.

Het Congres wenscht vuriglyk dat er in de onderscheidene takken der administratien de gewigtige hervorming gedaan worde welke gy aanwyst, op dat er met de verbeterde maatschappy, die daaruit ontstaan zal, de overvloed verdubbeld en de rust en orde geboren worden.— Hetzelve zal onderzoeken of die veranderingen tot zyne werkzaamheden behooren.

In dien tusschen tyd gaat het handelen ter grondvesting der publieke vryheden en ter uitbreiding van het ryk der wetten; het zal geene moeiyelykheid noch opoffering ontzien ten einde de heiligheid zyner pligten te vervullen en die groote Columbiaansche familie te organiseren, van dewelke wy aller kinderen, voor altoos onafscheidbare kinderen zyn.

In de Zaal der beraadslagingen te Bogota den 22sten January 1830.—20.

De President van het Congres,

(get.) ANTONIO JOSÉ DE SUCRE.

Aan Zyne Excellentie Simon Bolivar, Bevryder President van de Republiek van Columbia, &c. &c. &c.

BEKENDMAKING.

HET snel zeilende Brikschip MARIA & JACOBA, gevoerd door Kapitein S. VAN DUYN, zal gereed zyn om te zeilen met het begin der aanstaande maand April; voor Vracht of Passagie, addresseere men zich by den ondergeteekende of by den kapitein aan boord.

J. J. POOL.

Den 19den Maart 1830.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 26sten Maart 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 19 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 10den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER JR.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur, den 5den Maart 1830.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand Maart zyn bepaald als volgt:

Osen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.
Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.
Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER JR.

BEKENDMAKING.

DE ondergeteekende van voornemen zynde ... voor eenigen tyd te verlaten, verzoekt ... vriendelyk aan al de genen die hem verschuldigd zyn zoo wel op Obligatien, Verbanden of Boeks..., ... ne respective Rekeningen te komen vereffenen ... vóór den 15den der aanstaande maand April.

J. J. POOL.

Den 19den Maart 1830.

BEKENDMAKING.

KAPITEIN J. J. BART heeft de eer zyne goede Vrienden te Curaçao by deze te berigten, dat hy verplaatst is op een ander schip en zich gereed maakt ... eene reis op Suriname te aanvaarden; ... bezigheden en andere oorzaken niet in staat is, ... aangenomene Commissien van zyne Vrienden te Curaçao te volbrengen; en daar hy de vaart op Curaçao ... moeten verlaten, verzoekt hy alle zyn weldenkende ... de vriënden zyne dankbare gevoelens aantebevelen voor de gunst en wel byzonder voor de gulle vriendschap die hy aldaar in den tyd van byna elf jaren, waarin hy zeestreizen gelukkig volbragt heeft, genoten; zich verder in het gunstig aandenken en de vriendschap van hunlied. aanbevelende; en alzoo SIMON VAN DUYN sedert verscheiden jaren als Stuurman gevaren heeft, en nu tot Kapitein van genoemde brik bevorderd geworden is, kan hy niet nalaten hem in dezelfde gunst en vriendschap zyner vrienden aantebevelen, daar hy zich ten volle overtuigd houdt, dat hy zal trachten zich die ... waardig te maken.

Amsterdam den 19den December 1829.

Publieke Verkooping.

DE ondergeteekende zal op Maandag den 5den der aanstaande maand April by Publieke Opveiling doen verkoopen:

Eene Buitenplaats genaamd KLEIN ARRARAT met den opstal van Woonhuis en verdere gebouwen, staande en gelegen op den Berg Altena in de 4de Wyk No. 251; kunnende by hem deswegens nader informatie bekomen worden.

J. N. C. JUTTING.

Den 5den Maart 1830.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—MAART.

22.	golet Dorothea, Hu...,		St. Thomas
	—— Favorite, ...,		Puerto Cabello
	—— Drie Gebroeders, Peron,		Coro
	—— Favorite, Braché,		...o
23.	—— Dorothea, Evertsz,		...
26.	bark Margaritha, Ramonez,		
	golet Esther La Reyna, Jacobs,		
	—— Mary, Debrot,		

UITGEKLAARD—MAART.

23.	bark Eendragt, Quant,
25.	golet Dorothea, Evertsz,
	bark Maria Manuela, Fernandez.

Uittreksel uit eenen brief gedagteekend Maracaibo, den 1sten Maart 1830.

"Bolivar's plotselinge val in het ... zyner gebeurte, in het land alwaar hy gedurende de laatste twintig jaren op het veld van Mars eene zo ... rol gespeeld heeft, in het land alwaar hy zoo lang ... korteling geleden het onbepaald gezag ... over zyne landgenooten gevoerd heeft, alwaar hy gevreesd, geëerbiedigd en aangebeden is geworden, levert voorwaar het treffendst voorbeeld op van de onbestendigheid en nietigheid van alle aardsche grootheid

en magt. De eene slag na den ander treft dien grooten man thans; de eene provincie na de andere, de eene veldheer en de eene leger bende na de andere werpt zyn gezag omver, overlaadt hem met de schandelykste benamingen en allen wapent zich om hem, voor wiens wenken eenmaal de bevolking van de Orinoco af tot de Pilcomayo toe sidderde, die van het eerste punt tot het laatste toe de standaard der overwinning met zich gevoerd heeft, en die nog pas drie maanden geleden *Vorst* van Columbia was, tegen te gaan en zynen volkomenen val te bewerken. Waarlyk zoo vele achtereenvolgende tegenspoeden en elkander narollende onheilen moeten op het hart van dien veldheer den gevoeligsten indruk maken en hem in zyne smarte, of ook misschien gramschap, gelyk Creesus by den brandstapel, op de woorden van Solon indachtig maken. Inderdaad het ontbreekt my aan woorden om voor U afte malen de verachting en smaad welke men thans in deze streken voor Bolivar koestert. Het eerste bedryf van verontwaardiging die men hem in deze stad, na de confederatie met Venezuela, bewees, was door zyn levens groot afbeeldsel hetwelk onder een prachtig paveljoen van rood damast, het gouvernements huis versierde, af te nemen; dit voorbeeld werd al dadelyk door eenige der ingezetenen die zyn afbeeldsel in hunne huizen hadden nagevolgd. Een hoofd ambtenaar die hetzelve in zyne woning liet hangen, werd hoofdzakelyk om die reden, uit zynen post gezet. Datzelfde afbeeldsel dus, hetwelk ik pas eenige maanden geleden door de straten alhier, met meer dan Goddelyke vereering, in processie heb zien dragen, terwyl de omstanders met ongedekte hoofden zich voor hetzelve bogen, dat zelfde afbeeldsel wordt thans verworpen, versmaad en veracht. De meeste huizen hier zyn van buiten met groote letters gemerkt " *Libertad ó muerte*," en naast die woorden een doodshoofd met eene kroon er boven. Dit werd in eenen nacht op de muren gemerkt. Men ziet hier tegenwoordig byna niets anders dan toebereidselen tot den oorlog. De troepen worden van des morgens tot des avonds geoefend en deze stad levert thans een opregt militair voorkomen op; doch wie weet wat nog de gevolgen zyn zullen.

" Het Congres van Bogota, dat even zoo veel als de Conventie van Ocaña verrigten zal, is tot het besluit gekomen om uit deszelfs midden eene Commissie naar Caracas te zenden, die trachten moet de zaken *à l'aimiable* te vereffenen. De door het Congres gelegde grondelagen voor eene nieuwe grondwet moeten de honig zyn die de Commissie de *wederspannige* Venezuelanen aan den mond smeren moet. De Generaal Sucre, de Bisschop van St. Martha, genaamd Estevez en Señor Garcia del Rio, maken de Commissie uit die trachten moet met Paez *cumsui* in den slaap te wiegen. De benoeming van Garcia del Rio komt een ieder als vry zonderling voor, daar hy de wel bekende schryver van de *Meditaciones Colombianas* is, hy stelt zich met zyne reis naar Venezuela dus in een gering gevaar en moet zich in acht nemen dat het lot van Marsyas hem niet ten deel valle, want men verzekert dat de Venezuelanen zeer tegen hem verbitterd zyn.

" Gisteren ontvingen wy hier de tyding van de aankomst van drie Bataillons van Bogota te Cucuta; het schynt dus dat Don Simon eerst de Commissie en dan de Bajonetten beproeven wil. Ik geloof dat ik U eer lang veel te melden hebben zal, aangezien het my voorkomt dat de Federalen en de Bolivaren weldra tegen over elkander op het slagveld staan zullen."—*Illi pro libertati hi pro dominatione pugnant.*

UITTREKSELS UIT NEDERLANDSCHE COURANTEN.

NEDERLANDEN.

'Gravenhage, Dec. 22.—Men schryft uit Rome, dat Z. Exc. de heer *Falck*, ambassadeur van Z. M. den Koning van Groot Brittannie, in het begin dezer maand in genoemde stad is aangekomen, om aldaar, ter herstelling zyner gezondheid, den winter door te brengen.

Brugge, Dec. 22.—De portugeesche uitgewekenen, welke zich sedert het begin van Mei alhier bevonden hebben, beginnen deze stad te verlaten. Eergisteren hebben alle de onder-officiren en soldaten zich met vrouwen en kinderen naar Oostende begeven, om zich aldaar, zoo men zegt, naar Rio Janeiro in te schepen. De officieren en ambtenaren zyn tot dus verre gebleven.

Haarlem, Dec. 25.—De Parysche dagbladen van 21 December behelzen niets nieuws.—De hertog *van Bourbon*, die kinderloos is, heeft den hertog *van Nemours*, zoon van den hertog *van Orleans*, als zyn zoon aangenomen en zal alzoo zyn geheel vermogen, behoudens eenige legaten, met den naam van *Condé*, op denzelven overdragen.

Jan. 8.—De Londensche dagbladen tot van den 5den melden, dat H. M. de nieuwe Keizerin van Brazilie, benevens *D. Maria*, de jeugdige Koningin van Portugal, den 14den October in goeden welstand te Rio Janeiro zyn aangekomen. De doorluchtige personen zyn met de grootste vreugde door de inwoners ontvangen, en hebben zoo wel van de Engelsche en Fransche, als van de Braziliaansche oorlogs-vaartuigen de verschuldigde eerbewyzingen ontvangen.

Het huwelyk van Z. M. den Keizer is den 17den met veel plegtigheid en luister voltrokken geworden. Ter gedachtenis van dien heugelyken dag heeft Z. M. eene nieuwe ridder-orde, die van *de Roos*, ingesteld.

Ter beurze had zich het gerucht verbreid, dat Z. M. *D. Pedro* voornemens was om eene expeditie tegen *D. Miguel* te ondernemen, byaldien hy slagen konde in het aangaan eener geldleening. De Portugeesche fondsen waren op dit gerucht, hetwelk zich echter nog niet bevestigd had, 3 à 4 pct. gedaald.

Rotterdam, Jan. 1.—Men verneemt, dat het de justitie gelukt is, eene dievenbende in handen te krygen, welke reeds sedert eenigen tyd, zoo wel binnen deze stad als in derzelver omstreken, herhaalde huisbraken en diefstallen had gepleegd.

Gend, Jan. 7.—Men wacht eerlang eene buitengewone byeenkomst van de Staten van Oost-Vlaanderen, ten einde een lid te kiezen van de tweede kamer der Staten-generaal, in stede van den heer *van Crombrugghe*, welke door Z. M. den Koning is benoemd als gouverneur der provincie Antwerpen. De party der zoogenaamde unionisten yvert reeds voor den graaf *Vilain XIV*, welke by de laatste verkiezing is voorby gegaan. De tegenparty heeft als candidaat opgegeven den heer *de Smet Bossaert*, een der aanzienlykste grondbezitters en fabriekanten hier ter stede.

FRANKRYK.

Parys, Dec. 19.—Het dagblad *le Courier Français* is in der tyd vervolgd geworden wegens het plaatsen van een betoog, in 't welk het duurzaam bestaan van de kristelyke godsdienst als twyfelachtig werd gesteld. Het openbaar ministerie heeft zulks aangemerkt als eenen hoon, der godsdienst van den Staat aangedaan. De correctionele regtbank, voor welke de zaak gebragt was, heeft de beginselen van het openbaar ministerie aangenomen, en den verantwoordelyken redacteur veroordeeld; doch, regt doende in appel, heeft het geregtshof van Parys de zaak anders begrepen, en den aangeklaagde vrygesproken, op grond, dat de bedoelde zinsneden geenszins als een hoon konden worden beschouwd.

Men verneemt by deze gelegenheid, dat verscheidene godgeleerde faculteiten zyn geraadpleegd geworden over het al of niet *strafbare* van een dergelyk betoog.—De hervormde predikanten van Parys, en de protestansche theologische faculteit van straatsburg, hebben beiden verklaard, dat, naar aanleiding van den inhoud der Heilige Schrift, de duurzaamheid van de kristelyke godedienst boven allen mogelyken twyfel is gesteld, doch dat men het kristendom zich zelf moet laten verdedigen, en dat het nimmer wenschelyk of regtmatig is, om den wereldlyken arm ter bescherming van dergelyke geloofspunten in te roepen.

Ook de protestansche faculteit van Montauban en de predikanten van Geneve zyn geraadpleegd, en hebben op gelyke wyze geantwoord, doch met byvoeging, dat, naar hun inzien, die duurzaamheid alleen was gevestigd op de grondstellingen van de evangelische kerk, en op de overtuiging der genen, welke zich uitsluitend tot het gezag van den bybel bepaalden.

De theologische faculteiten van Parys, Aix, Bordeaux, Lyon, Rennes en Toulouze zyn almede geraadpleegd.—Van dezelve hebben alleen de eerste en de laatste geantwoord. Die van Parys heeft aangemerkt, dat zy slechts uit eenige weinige afzonderlyke personen bestaat, die tot dus verre geen verlof hebben kunnen erlangen, om zich met de verstrooide leden der Sorbonne te vereenigen, en die alzoo op deze wyze genoodzaakt zyn, het stilzwygen in acht te nemen. De deken van de faculteit van Toulouze heeft te kennen gegeven, dat de veroordeeling van den aangeklaagde door de correctionele regtbank alleen berustte op het onwederleggbaar beginsel van het algemeen geloof der kristenen aan de duurzaamheid van het kristendom, en dat het vonnis in geenen deele konde worden beschouwd als eene dogmatieke uitspraak, welke buiten de bevoegdheid van den burgerlyken regter lag."

Dec. 28.—Men meldt, dat de vraag, omtrent den persoon, welke bestemd zal zyn, om den troon van Griekenland te beklimmen, by de conferentien zal worden beslist, en men verzekert by voortduring, dat de prins *van Saxen Coburg* boven alle anderen, als de prinsen *van Baden, van Hessen Homburg, Johan van Saxen*, daartoe in aanmerking zal komen. Genoemde vorst heeft, sedert het overlyden van zyne gemalin, een zeer aanzienlyk jaargeld genoten, en moet, gelyk men van goederhand meent te weten, dien ten gevolge, een aanmerkelyk vermogen bezitten.

Jan. 3.—Sedert gisteren zyn 4000 personen bezig, om de sneeuw, die in de straten van Parys is opgehoopt geworden, met behulp van 600 karres, weg te voeren, en het schynt dat zylieden heden kwalyk dien arbeid zullen volbrengen.

Jan. 5.—De vlakten van Provence zyn thans allerwege met eene dikke laag sneeuw bedekt. Men ducht voor gelyken nadeeligen invloed op de olyfboomen, als in 1820.

GROOT BRITTANNIE.

Londen, Jan. 1.—Een brief van Terceira van den 9den December behelst de navolgende byzonderheden:—"Sedert drie weken is de blokkade der Miguelisten verdwenen, zoo dat niet minder dan elf schepen hebben kunnen binnen komen, ten einde, tegen verschillende benoodigdheden, vruchten des lands te laden. Wy zyn thans van alles verzorgd. Onze leeftogt is goed en goedkoop; het eiland is naar behooren van troepen voorzien, en die troepen zyn wel gekleed, goed gevoed en aan eene gepaste krygstucht onderworpen. De inwoners zyn in rust, en schynen een goed begrip te erlangen van de voordeelen van het constitutioneel bewind, onder hetwelk zy leven."

DUITSCHLAND.

Frankfort. Dec. 30.—Men schryft uit Semlin, 16den December, dat den vorigen dag in Belgrado de hattischeriff des Sultans, by welke de zes districten met Servie vereenigd worden, openlyk was bekend gemaakt, en dat dus ook in dit opzigt aan de bepaling van het vredes-verdrag voldaan was.

Dezelfde brieven houden in, dat vorst *Milosch* naar den Russischen opperbevelhebber, den generaal *Diebitsch*, een gezantschap heeft gezonden, ten einde den Keizer van Rusland en genoemden veldheer dank te zeggen voor de weldaden, door hen aan Servie bewezen.

Jan. 3.—Uit Ancona, 17den December, wordt, op grond van brieven uit Corfu, gemeld, dat de Turksche kommandant op Negropont het bevel heeft bekomen, om de vyandelykheden tegen de Grieken te staken, en het eiland te verlaten. Men maakte te Corfu hier uit op, dat de Porte hare goedkeuring gehecht had aan de voorslagen, die onlangs door de verbondene mogendheden, betrekkelyk de grenzen van Griekenland, gedaan waren, en dat dezelve de volkomene onafhankelykheid van dien Staat erkend had. Ook zoude men te Patras tyding hebben bekomen, dat Athene aan de troepen van *Ypsilanti* was overgegeven.

Berlyn, Jan. 2.—De aanzienlyke Turksche krygsgevangenen, die zich tot nog toe in Tiflis hadden opgehouden, zyn den 22sten November van daar naar Klein Azie vertrokken. Onder dezelve bevonden zich de seraskier en de bassa van Erzerum, de voormalige bassa van Atapa, de bassa van Diwria, de bassa van Bajazet en de defterdar-effendi. Van den kant der Russen zyn de noodige maatregelen genomen, om de reis voor deze personen gemakkelyk te maken.

Jan. 4.—In aanmerking nemende, dat de oorlog met Turkye geeindigd is, en alle de noodige maatregelen genomen zyn, om de Turksche krygsgevangenen naar hun vaderland terug te keeren, heeft de Keizer van Rusland een bevel uitgevaardigd, waarby aan de Turksche kooplieden, die zich in de onderscheidene deelen van het Russische Ryk ophouden, de bevoegdheid wordt gewaarborgd om zich te vestigen, waar zy zulks zullen verlangen.

TURKYE.

Volgens berigten uit Bucharest van den 16den November, in de *Algemeine Zeitung* medegedeeld, was de vesting Giorgewo eindelyk den vorigen dag door de Turken ontruimd geworden. Na dat dezelve de stad verlaten, en de hun voorloopig in de voorsteden aangewezene kwartieren betrokken hadden, was de Russische afdeeling, welke de bezetting van Giurgewo moest uitmaken, aldaar met slaande trom binnengerukt, en door de inwoners met levendig vreugdebetoon ontvangen geworden. Den 27sten November zoude de Turksche bezetting, met haren geheelen voorraad van mond-en krygsbehoeften, naar Rustschuk overgevoerd worden.

De Sultan bevond zich met zynen Hofstaat en de Heilige Vaan nog altyd in de kazerne te Ramistschiflik; en men dacht, dat hy niet naar het Serail zoude terugkeeren, dan nadat Adrianopel door de Russen ontruimd zoude zyn.

De Turksche vloot, welke sedert verscheidene maanden by Bujukdere gelegen had, was den 10den November naar Konstantinopel teruggekeerd, alwaar men ook binnen kort de schepen terug verwachtte, welke uit den slag van Navarino overgebleven waren, en sedert te Alexandrie gelegen hadden. Dezelve bestonden uit een byna onbruikbaar linie-schip van 80 stukken, 6 fregatten, 7 korvetten, 2 brikken en 1 schoener.

Als een der heuglykste gevolgen van het herstel des vredes wordt in dit berigt opgegeven, dat de Katholyke Armeniers, welke voor twee jaren uit Konstantinopel waren verbannen geworden, verlof hadden gekregen om derwaarts terug te keeren, en er hunne godsdienst vryelyk uit te oefenen.—Ook had men eenige dagen geleden het vreemde schouwspel genoten, dat eenige Grieksche koopvaarders, *onder Grieksche vlag*, voorby Konstantinopel naar de Zwarte zee gestevend waren.

PORTUGAL.

In den Franschen *Moniteur* leest men het volgende;

"De Ridder *de Barbosa* [Fransch zaakgelastigde te Lissabon] heeft ons eenen brief toegezonden, waarby hy ons verzoekt, openlyk bekend te maken, dat de in verschillende dagbladen medegedeelde tyding, betrekkelyk de erkenning van den Infant Don *Miguel* als Koning van Portugal door den Heiligen Vader, van allen grond ontbloot is. De afgevaardigde van den Paus te Lissabon kan, in naam van het hoofd der Katholyke kerk, de aan zynen post verknochte verpligtingen vervullen, en doet dit ook werkelyk, zonder dat daarom zyne staatkundige betrekkingen, die tydens het terugroepen der overige gezanten uit Lissabon, opgehouden hebben, geacht moeten worden, weder aangeknoopt te zyn."

FROM THE LONDON TIMES.

LONDON, DECEMBER 31, 1829.

The political state of the Netherlands has lately attracted a good deal of attention in this country, from the declared misunderstanding existing between the Government of the KING and the Legislative Chambers of the kingdom. We rather doubt, however, whether the scanty details supplied by the English press of their hostile attitude, are sufficient to enable the public generally to comprehend the precise nature of the points at issue, or to appreciate the probable results of the contest. Though, therefore, we have alluded to the topic once or twice before, we shall make no apology for again entering into some further explanations on the subject.

The great cause of the dissatisfaction and agitation which now exist in the Netherlands is not of recent origin, though it has only recently displayed itself in proceedings and discussions calculated to excite an interest or alarm beyond the limits of that kingdom.

The southern and northern provinces of which it is composed speak a different language, profess a different religion, and are actuated by rival commercial interests. The junction of Belgium to Holland was effected by the Congress of Vienna, for the supposed security of Europe, rather than for the promotion of their own mutual advantage: the basis were proclaimed without the consent of the parties, and, like most forced matches, the union has hitherto been neither cordial nor happy. The KING, as a Protestant and a Dutchman, is viewed with jealousy by the Belgic Catholics: the attachment of the latter can with more difficulty be secured, as it had previously been pledged to France. By their union with Holland, the Belgians have lost the French markets, without deriving a proportional advantage from those of their new connexion. The fundamental laws of the kingdom declared the inhabitants of the northern and southern provinces equally eligible to all public offices; but the favours of the KING are alleged to be reserved chiefly for his old subjects. All colonial establishments and sources of commercial gain are by law equally opened to all; but the Dutch interest predominates in the restored foreign possessions of the Crown, and Dutch enterprise or capital has engrossed the most of its foreign trade. The taxes levied on both portions of the union are nominally the same; but the budget is alleged by the Belgians to impose burdens upon them which Holland ought exclusively to have borne. From paying the debt of the latter in particular they pleaded an exemption, as they had derived no advantage from the use of the loans by which it was created. The impolitic expenditure incurred for the retention and pacification of Java (which has not enjoyed an hour's peace since its restoration to its old masters) appears equally foreign to Belgic interests. The manner, too, in which the necessary revenue is raised, by affecting differently the provinces devoted chiefly to trade, to agriculture, or to manufacturing industry, has maintained a source of jealousy which every discussion of the annual budget tends to exasperate. The land-tax seems oppressive to the Belgians, who participate little in foreign trade, while they allege that Dutch commerce does not contribute its due assistance to the public necessities. Holland, during its most prosperous times, was always so heavily taxed, that its most distinguished writer tells us nothing was exempted from fiscal rapacity—*agri, œdes, annonæ, vestes, capita, nihil immune*; and by the larger establishments rendered necessary for the protection of a more extended frontier, Belgium, which was formerly very lightly taxed, comes in for its full share of imposts, beyond even those formerly levied on its rival. Add to these causes of dislike, the wounded pride of the Belgians, in being subjected to the sway of a sovereign sprung from the inferior section of the kingdom, instead of being allowed to make part of the "Great Nation," and their religious repugnance to the professors of a different creed, and we shall make out a tolerable catalogue of grievances, real or imaginary, which the southern provinces have accumulated against their Dutch rulers.

This state of dissatisfaction, which existed from the formation of the kingdom, has been subsequently aggravated by several acts of oppression or impolicy. As the feeling of the Belgians has always run strongly in favour of a French connexion, for which they are fitted by the general use of the French tongue, to counteract this tendency, and to unite the different sections of the kingdom by the national tie of a common language, the Dutch Administration issued a decree in 1819, which it renewed in 1822, ordering the employment of the national language only (that is, Dutch or Flemish) in all the acts of the authorities, in all legal proceedings, and by all persons in office. By this decree it was enacted, that after the commencement of the year 1823 no man was to receive employment in any branch of administration who did not or could not speak the national language,—in other words, Dutch or its Flemish cognate dialect. The Dutch are fond of monopolies, and the monopoly of language thus established in their favour soon became a monopoly of place and emolument.

In two or three years afterwards came the disputes between the Crown and the Catholic church about the manner of regulating ecclesiastical education, and the intercourse of the Belgic Prelates with the Court of Rome. An important ordinance was issued on the former of these subjects in 1825, which declared necessary the authority of the civil magistrate to the erection of all institutions of education,—which established a philosophical college at Louvain, compelling all persons intended for the Church to attend it before they could be admitted into the Bishops' seminaries,—and which pronounced ineligible to livings in Belgium ecclesiastics who went abroad to pursue their theological studies.—The Archbishop of MALINES, joined by a great body of the Ultra clergy, protested against this interference with their mode of educating candidates for holy orders, and appealed to the See of Rome for directions how to act on the emergency. It is needless to say, that the Holy See advised passive acquiescence in the obnoxious order. The Episcopal preparatory seminaries were therefore shut up, the Philosophical College at Louvain was established, and threats were denounced against foreign education, but the ferment created by these innovations was so great, that the Government college was not attended. The scheme failed.

In this contest with the Belgic church, however, though the great body of the clergy and a considerable portion of the lower orders were hostile to the Government, the liberal party, the public press, the directors of public opinion, and nearly all the enlightened members of the States-General, lent it their countenance and support. It was a merit, in the eyes of the latter, that the KING had curbed the ultramontane tendencies of the clergy,—had resisted the *partiprêtre*,—had banished the missionaries, and excluded the Jesuits. When they looked across the frontiers, they saw a bigotted Administration introducing and cherishing those sacred nuisances, and they blessed their stars that they lived under a more enlightened Prince, though a Protestant and Dutchman. Hence, during the whole of the administration of M. de VILLELE, we hear so few complaints of the sufferings of Belgium. The desire of a union with France having ceased while France was under the Jesuits and the Congregation, the Belgians endured without murmuring their compulsory alliance with Holland. The budget was annually voted without much opposition; internal improvements were projected and executed, at the common charge; the Chambers were making rapid progress in the completion of their code of laws, and in the adaptation of their institutions to their charter; the periodical press, which enjoyed perfect freedom to abuse the Jesuits, found employment enough in echoing the invectives of its liberal friends in Paris, against priestcraft and arbitrary power; multitudes of publications, displaying a freedom of political or religious discussion which could not be tolerated under the BOURBONS, appeared in Brussels, and the latter city, instead of being oppressed, by the traders of Amsterdam, as now represented, was considered one of the first as well as the most enlightened capitals of Europe.

This pleasing and promising scene changed with the change of Administration in France. The Belgians, seeing that their southern neigbours were now free, seem again to have been reminded that they themselves were enslaved. Grievances which were formerly undiscovered or unheeded, now started into prominence, and were declared intolerable. They demanded laws for ministerial responsibility; the Liberals, who found the ordinances of 1825 perfect wisdom, now declared that their religion was oppressed; the laws of the press, the system of education, the regulations of trade, and the distribution of impost, were all wrong. The Dutch majority in the States-General, under the title of *Ministerials*, were denounced as more hateful to freedom and more dangerous to knowledge than the Jesuits. The legislative session of last year was extremely stormy. Some imprudent prosecutions and arbitrary proceedings on the part of the ministry increased the tempest. Two Frenchmen, called BILLET and JADOR, having pubished what was declared a libel, were sentenced to imprisonment for a year, and, having solicited their pardon from the KING, received it on condition of leaving the kingdom. This act of clemency was called an aggravation of the penalty, and excited great rage among their countrymen resident in Brussels and the friends of a French connexion. A public writer, M. DUCPETEAUX, having published a pamphlet strongly impugning the legislative proceeding respecting some articles of the Criminal Code, was likewise sentenced to a long imprisonment, and was consequently exalted into a political martyr. But the prosecution which excited the greatest and the most excusable indignation was that directed against M. de POTTER, well known to many of our readers as an indefatigable and able writer on ecclesiastical history,—the author of the *Life of Scipio de Ricci*, and other valuable works. This gentleman was sentenced to an imprisonment of 18 months, for calling, in the *Courier des Pays Bas*, the majority of the Second Chamber *ministerialists*. The circumstance which aggravates the injustice of these various judicial decisions is, that they were passed—not under a law sanctioned by the legislature, but under two royal ordinances, issued in 1815 and 1818, of which the repeal was last year urgently demanded, and which were actually repealed a few months after M. de POTTER had been consigned to a dungeon under their authority.

In consequence of these acts,—of the alleged partiality of the Ministers towards the northern division of the kingdom,—of the difficulties said to be thrown in the way of a reasonable *concordat* with the See of Rome,—and, in short, of the general unpopularity of the Administration, the Belgic members of the Second Chamber of the States-General resisted both last year and this the passing of the budget. In the present session, the laws of finance proposed by the Ministry were of more consequence than on any of the late sessions, because by the charter this is the year for discussing and continuing, or modifying, the *decennial* budget. In other words, the *fundamental law*, published in 1815, has, in one of its articles, declared that a certain portion of the permanent establishments and permanent revenue shall be voted only every tenth year, an annual budget being passed to meet extraordinary circumstances or temporary necessities. On the 19th inst., the States-General having previously agreed to the estimates of expenditure, or to the supplies for this decennial budget, thought proper in their wisdom to reject the proposition of the ways and means. The Government was in consequence, driven to the necessity of proposing, on the 21st inst., a temporary arrangement for meeting both what are called the annual and decennial charges.—How the new project of law on the press, which is more oppressive than even the late legislation by ordinance, and the new propositions for regulating the system of education, will be treated in the present temper of the Lower Chamber, and amid the indignation excited by the imprudent conduct of the Ministers, it would be needless now to speculate.

In the legislative conflicts respecting the financial policy of the Netherlands, both now and formerly, the most striking and most ominous fact is, that we find the representatives of the two nations who compose the Chamber *nationally* arrayed against each other. They have not a ministerial and opposition side of the house, a right or a left side, as in England or France, but a Dutch and Belgic side. Each national section is nearly unanimous, opposed to its unanimous national antagonists. There is no fusion of parties, no desertion of sides, no change of place by the prevalence of private interest over provincial predilections. The members even speak in their separate languages, Dutch or French, to make their national votes wear their national colours. As their numbers are nearly equal, so is often their suffrages. "In supposing," said M. REYPHINS, a Belgian, in 1822, "that "the affirmative votes prove that all the population of "the old United Provinces (Holland) desires the new "system of imposts, the same proof of the aversion of "the Belgian provinces results from the unanimity of "our negative votes. If there had been any amalgamation, the majority, however feeble, would have presented a force in favour of the triumphant opinion, but "a schism so complete allows us only to see on one side "an imperious will, always formidable for those who "exercise it; and on the other a boundless submission, "of which we give the first example." The law to which he alludes passed by a majority of 54 to 51; only two of the former being Belgians, and one of the latter Hollanders. The same phenomenon was exhibited last year, and has been displayed in the present session whenever a question has occurred calculated to call forth a national feeling. Last year the budget was passed by a majority of 53 to 51, all the Belgian members but four voting against it, and all the Dutch but two voting in its support. On another occasion last session, we find the numbers 59 to 50, only three Dutchmen being in the latter, and two Belgians in the former. The decennial budget of ways and means was rejected on the 19th inst. by a majority of 55 to 53, the former being Belgians, with the exception of two or three, and the latter Hollanders.

The facts which we have thus stated, and which, if we had room, we could support and explain by a more extensive reference to the proceedings of the last two years, are of great importance, taken in connexion with the avowed projects of a party in France, whose feelings and wishes, and political morality,—whose taste for rounding boundaries, and whose fresh recollections of the empire have been lately so unblushingly disclosed by Count RICHEMONT, a General in the French army, and a number of the French Chamber of Deputies.

Ediktale Oproeping.

MET consent van den Edelen Achtbaren Raad van Justitie des Eilands St. Eustatius

DOED

JOHANNES DE VEER in qualiteit als Executeur in den Boedel en Nalatenschap van wylen ABRAHAM H. FEREIRA, door my ondergeteekende GeregtsBode voor de eerste maal byEdikte

DAGVAARDEN

Allen en een iegelyk, dewelke mogten sustineren eenige actien of pretensiën te hebben tegens den Boedel en Nalatenschap van wylen genoemde Abraham H. Fereira omme te compareren voor den Edelen Achtbaren Raad van Justitie dezer kolonie op den 24sten December dezer jaars, den 21 January, 18 February ofte uiterlyk op Donderdag den 18 Maart 1830 des morgens te 9 uren, en dezelve aldaar op, en aantegeven, en die te justificeren, op pœne dat tegens die gene welke in gebreken blyven dezelven op voornoemde dagen aantegeven en te justificeren zal by default en verstek worden geprocedeerd;—wordende tevens by deze een ieder der debiteuren van dezen boedel verzocht om aan terzelve dags opgave te doen van het door hun verschuldigd.

St. Eustatius den 27sten November 1829.

A. BIAGINA,
G. Bode.

Oproeping van Crediteuren.

DE Crediteuren van den Heer FRANS ROJER worden mits deze opgeroepen en verzocht om hunne pretentien zoo spoedig mogelyk by de ondergeteekenden te komen inleveren, ten einde hen in staat te stellen de zaken van den Heer Rojer te kunnen vereffenen.

J. C. MEYER.
C. L. VAN UYTRECHT,
H. P. ROJER.
AUGUST MULLER,

Den 12den Maart 1830.